

Liliana ursu

Salonul de iarnă

Din salonul de iarnă ai venit.
Numai un zimbet al femeii cu chitară te face
să tresari.
Și zambilele mirsind a pămint reavăn.
Aici, printre puținele obiecte luminate
gîndul iubitei se rotește, ah, vulturi
lăsîndu-se tot mai aproape de singele tău!
Pe arătura de răsădită un ban de aramă.
Și tu.
Și muzica de peste riu, nuntașii.
S-au dezghetat și geamurile aururilor. Apa
picură
adîncindu-le singurătatea.

Piața aururilor

Cum stăruie zorile curioase la geamurile lor,
băieșii magici, poezii și aururi!
În atelele scunde din turn distilează fulgii
de nea,
cîmpul cu fragede violele și aroma citrova
soapte.
Ale cui?
Ale cui?
Ale zălei cu pasul ușor,
ale fotografului sau vîntorului
pe cînd se pregătesc pentru iubire.
Urmează apoi sfeluirea metalului pînă la
orbire
pînă la pierderea minților.

La ușă lor crește un ied și viața
care-l împinge în rîul cel repede
cu păstori fulgerind ca o amintire visătoare
carne
și cîrșii încercări de promisiuni pe maluri,
cîrșile la care nu ajung niciodată.

Cum stăruie întinerul la geamurile lor
pe cînd breslași cu un simbur luminos
momesc realul.
Și iedul adormea pe un nor...

Portret

Să nu vă înșele buzele roșii
sau frăgezimea zîmbetului,
negru, neantului pîndesc în spatele lor.
Plecată slugă, ingerul dumneavoastră,
doamnelor, domnilor!
Poemul meu nu vă sugrumă,
nu vă suge singele.
Primiți-l în casele voastre, pentru dumnezeu!
Dermiderații vă înimile cu gîndul
împăcării dintre minți și trup
(două păsări căsăpate sub geam
și poșii umbrei tot mai aproape)
Visam palmieri și delfini.
De ce m-ați trezit?

Urme

Metalice lumină a începutului de an! mi-ai
spus
pe cînd îmi priveai chipul de aproape,
în oglinda științei ramuri de braod, pădurea
în care
am călcat prima zăpadă și toporișca
cum
scilpea

În mîna neînălmășată!
M-am întins pe trunchiul rece.
Amîndoi, obosiți, ne ascultăm tăcerea.
Și-am început să-i număr anii:
pînă aici sînt 30, o fisie de lemn dezvelită,
cu cercuri mîrșite, șterse de timp și acum de
ninsori.

Mi-am lipit obrazul de anii mei răcorși.
Tu culegeai cîline.
Pe peticul de zăpadă din jur, în tiparul
bocancilor tăi
singerau cîteva bobite, o fărîmă de viață,
tandă lumină!

O zi de iarnă

M-am aplecat să beau. În finia firul de apă
abia respira
și lingă țeava ruginită cuibul de iarbă atît de
tînar
și fraged sub cupola groasă de gheață.
Șuierul trenului departe, în vale, s-a
suprapus
pe senzația de frig și fierbințe din gură.
Mărtore, poate la fel, pe orice clipă o vieții.

O zi de iarnă, o zi de vară: același suflet,
aceleși cuvinte, aceleași obiecte de numit;
numai filitiul rătăcelor sălbatice deasupra
riului verde
le separă.

Cenacul revistei „Luceafărul”

— Irinel —

daphne, doamna din jaluzele, mă strîigă
cu gîsul ei glas cristalin:
— O nouă zi, Roberto!
— Am mai spus că mă poreclește în
fel și chip. La opseprezece ale lui decembrie
eram sau oricum mă numeam Antonio și mă
călcase pe bățuri prințul Serbiei, în timpul
unui bal zăpăcit.
— Ce faci, cine sînt, de unde și pînă unde? In-
trebă ea să știu cum stăm, în vreme ce îmi trag
pantaloni și îmi aprind țigare.
— Te numești Roberto și ești cavalierist. Mă
iubești, deși uneori mă strîigă Alsa, care este
numele calului tău. Eu îți iert micile gafe de
husar și te aștept mereu, iubitoare.
— Mor în vremea război?
— E bine să știu tot.
— Poate, mai spre seară... Am să-ți caut ceva
frumos.
— Îmi plac căi.
— Bine, al să mori într-un galop nebunesc.
În cîmp, la lumină nehotărâtă a apusului de soare.
— Rival?
— Doamne fereste! Mă faci să roșesc și nu
mai am vîrsta colorărilor...
— Du-te.
— Mai degrabă.
— Aș prefera.
— Bine, mori puțin după apusul soarelui. În-
tr-un duel cu sabia, în crîngul de lingă castel.
— Perfect, e o zi întreagă pînă atunci, ai bea
o cafea...
Daphne se uită pe fereastra, cuprinsă de una
din suferințele, incomparabilele ei melancolii. Are
un chip frumos, care se găsește și într-o foto-
grafie cam uzată din hol.
— Atăra e o zi obișnuită, de o frumusețe cumse-
cade, puțin soare pe trotuar, o zi lucrătoare.
— As bea o cafea, Daphne.
— Du-te, spune ea cu ceva sfîșiet în glas.
Trebuie să plec, simtîndu-mi su-
fletul plin și jechindul-mă cu chibritului. Afară
sunt întinse rîuri cafeaua de la foc, totul e
mînat. Mă întorc cu beașa mea în mîna l-au
ta el. Sorb de două ori în liniștea camerei mele,
care tace cînd trebuie.
— Este tristă? întreb, fumînd și bînd cafea.
— E timpul să lămurim cîteva lucruri, spune
Daphne, oftînd.
— Ce ai?
— Îmbătrînesc, spune sec doamna din jaluzele.
Pun cafeaua deoparte. Nu e simplu.
— Am spus „îmbătrînesc”!
— Am auzit, Daphne...
— Te-am rugat să nu-mi spui pe nume cînd
sunt tristă!
— Ce ai?
— Îmbătrînesc, spune sec doamna din jaluzele.
Pun cafeaua deoparte. Nu e simplu.
— Am spus „îmbătrînesc”!
— Am auzit, Daphne...
— Te-am rugat să nu-mi spui pe nume cînd
sunt tristă!
— Ce ai?
— Îmbătrînesc, spune sec doamna din jaluzele.
Pun cafeaua deoparte. Nu e simplu.
— Am spus „îmbătrînesc”!
— Am auzit, Daphne...
— Te-am rugat să nu-mi spui pe nume cînd
sunt tristă!

— Eu am o anomalie în loc de suflet, de aceea
e periculos să leg conversații. Ar fi un curs
stupid. Într-o vorbă, te apuci să crezi că cu-
vințile înseamnă ceva și pînă la urmă te po-
menesci vorbind despre ceea ce nu interesează
pe nimeni: despre tine. Greșala sare în ochi,
ce de lucruri mai sunt de făcut pe lume!
Conștientizarea mea cu Daphne! Stranie și con-
fortabilă, la urma urmei. Foarte potrivită
pentru meseria mea. Vin noaptea tîrziu, fumînd
de trenuri, gîrî, praf și o găsesc întotdeauna
trează. Ea, de altfel nu doarme niciodată. Cum
ar putea?

— Îmi reproșează uneori lungile mele absențe.
O întreb, dar nu pot face nimic pentru că atunci
cînd trebuie să plec și mă întorc cînd tre-
buie să mă întorc. Am o meserie și o viață ca
a ei.
— Cînd te-am furat eu pe tine, Daphne?
— Chit și e grav. Pustul dezamăgiri. Cele
două cîte subțiri din jurul gurii se string înco-
turi. Gustul adevărat al vieții l-a închis ochii. A-
măcărunele binecunoscută a aceluia gust.
— Daphne, Daphne, ce-i asta?
— Ochii închiși se string și mai tare.
— Daphne, termină cu prostiile.
— Nimic.
— Te rog.
— Pînă la urmă de la capăt! Certurile noas-
tre străvechi, reproșurile, minia, lipsa de milă
și de judecată, obosala...
— Nu există decît o soluție: Ea să pîngă și eu
să povestesc mai departe despre noi doi.
— Cum v-am spus, ceea ce lupte în ea, este
incredibilul de al conștientizării. Capricioasă, in-
transigentă, lasă iremediabilă, definitivă Daph-
ne! (Nu mai boi! Mă enervezi!).

— Eu am o anomalie în loc de suflet, de aceea
e periculos să leg conversații. Ar fi un curs
stupid. Într-o vorbă, te apuci să crezi că cu-
vințile înseamnă ceva și pînă la urmă te po-
menesci vorbind despre ceea ce nu interesează
pe nimeni: despre tine. Greșala sare în ochi,
ce de lucruri mai sunt de făcut pe lume!
Conștientizarea mea cu Daphne! Stranie și con-
fortabilă, la urma urmei. Foarte potrivită
pentru meseria mea. Vin noaptea tîrziu, fumînd
de trenuri, gîrî, praf și o găsesc întotdeauna
trează. Ea, de altfel nu doarme niciodată. Cum
ar putea?

— Îmi reproșează uneori lungile mele absențe.
O întreb, dar nu pot face nimic pentru că atunci
cînd trebuie să plec și mă întorc cînd tre-
buie să mă întorc. Am o meserie și o viață ca
a ei.
— Cînd te-am furat eu pe tine, Daphne?
— Chit și e grav. Pustul dezamăgiri. Cele
două cîte subțiri din jurul gurii se string înco-
turi. Gustul adevărat al vieții l-a închis ochii. A-
măcărunele binecunoscută a aceluia gust.
— Daphne, Daphne, ce-i asta?
— Ochii închiși se string și mai tare.
— Daphne, termină cu prostiile.
— Nimic.
— Te rog.
— Pînă la urmă de la capăt! Certurile noas-
tre străvechi, reproșurile, minia, lipsa de milă
și de judecată, obosala...
— Nu există decît o soluție: Ea să pîngă și eu
să povestesc mai departe despre noi doi.
— Cum v-am spus, ceea ce lupte în ea, este
incredibilul de al conștientizării. Capricioasă, in-
transigentă, lasă iremediabilă, definitivă Daph-
ne! (Nu mai boi! Mă enervezi!).

— Eu am o anomalie în loc de suflet, de aceea
e periculos să leg conversații. Ar fi un curs
stupid. Într-o vorbă, te apuci să crezi că cu-
vințile înseamnă ceva și pînă la urmă te po-
menesci vorbind despre ceea ce nu interesează
pe nimeni: despre tine. Greșala sare în ochi,
ce de lucruri mai sunt de făcut pe lume!
Conștientizarea mea cu Daphne! Stranie și con-
fortabilă, la urma urmei. Foarte potrivită
pentru meseria mea. Vin noaptea tîrziu, fumînd
de trenuri, gîrî, praf și o găsesc întotdeauna
trează. Ea, de altfel nu doarme niciodată. Cum
ar putea?

— Îmi reproșează uneori lungile mele absențe.
O întreb, dar nu pot face nimic pentru că atunci
cînd trebuie să plec și mă întorc cînd tre-
buie să mă întorc. Am o meserie și o viață ca
a ei.
— Cînd te-am furat eu pe tine, Daphne?
— Chit și e grav. Pustul dezamăgiri. Cele
două cîte subțiri din jurul gurii se string înco-
turi. Gustul adevărat al vieții l-a închis ochii. A-
măcărunele binecunoscută a aceluia gust.
— Daphne, Daphne, ce-i asta?
— Ochii închiși se string și mai tare.
— Daphne, termină cu prostiile.
— Nimic.
— Te rog.
— Pînă la urmă de la capăt! Certurile noas-
tre străvechi, reproșurile, minia, lipsa de milă
și de judecată, obosala...
— Nu există decît o soluție: Ea să pîngă și eu
să povestesc mai departe despre noi doi.
— Cum v-am spus, ceea ce lupte în ea, este
incredibilul de al conștientizării. Capricioasă, in-
transigentă, lasă iremediabilă, definitivă Daph-
ne! (Nu mai boi! Mă enervezi!).

— Eu am o anomalie în loc de suflet, de aceea
e periculos să leg conversații. Ar fi un curs
stupid. Într-o vorbă, te apuci să crezi că cu-
vințile înseamnă ceva și pînă la urmă te po-
menesci vorbind despre ceea ce nu interesează
pe nimeni: despre tine. Greșala sare în ochi,
ce de lucruri mai sunt de făcut pe lume!
Conștientizarea mea cu Daphne! Stranie și con-
fortabilă, la urma urmei. Foarte potrivită
pentru meseria mea. Vin noaptea tîrziu, fumînd
de trenuri, gîrî, praf și o găsesc întotdeauna
trează. Ea, de altfel nu doarme niciodată. Cum
ar putea?

— Îmi reproșează uneori lungile mele absențe.
O întreb, dar nu pot face nimic pentru că atunci
cînd trebuie să plec și mă întorc cînd tre-
buie să mă întorc. Am o meserie și o viață ca
a ei.
— Cînd te-am furat eu pe tine, Daphne?
— Chit și e grav. Pustul dezamăgiri. Cele
două cîte subțiri din jurul gurii se string înco-
turi. Gustul adevărat al vieții l-a închis ochii. A-
măcărunele binecunoscută a aceluia gust.
— Daphne, Daphne, ce-i asta?
— Ochii închiși se string și mai tare.
— Daphne, termină cu prostiile.
— Nimic.
— Te rog.
— Pînă la urmă de la capăt! Certurile noas-
tre străvechi, reproșurile, minia, lipsa de milă
și de judecată, obosala...
— Nu există decît o soluție: Ea să pîngă și eu
să povestesc mai departe despre noi doi.
— Cum v-am spus, ceea ce lupte în ea, este
incredibilul de al conștientizării. Capricioasă, in-
transigentă, lasă iremediabilă, definitivă Daph-
ne! (Nu mai boi! Mă enervezi!).

adrian pinte DARUL CONVERSAȚIEI

erau doi armatori de vază dar cam plîngăreți
din Rotterdam sau Calcuta. Că n-am cînat cu
despotul Venetiei și a doua zi, mahmur, nu
m-am certat în piața cu Lucretia Borgia, că nu
mi-am pierdut portofelul cu onorariul pentru
mers pe sîrmă la Viena, sub coitele cailor lui
Ginghis-han, într-o periferie din Constantinopo-
li.
— Cînd te-am furat eu pe tine, Daphne?
— Chit și e grav. Pustul dezamăgiri. Cele
două cîte subțiri din jurul gurii se string înco-
turi. Gustul adevărat al vieții l-a închis ochii. A-
măcărunele binecunoscută a aceluia gust.
— Daphne, Daphne, ce-i asta?
— Ochii închiși se string și mai tare.
— Daphne, termină cu prostiile.
— Nimic.
— Te rog.
— Pînă la urmă de la capăt! Certurile noas-
tre străvechi, reproșurile, minia, lipsa de milă
și de judecată, obosala...
— Nu există decît o soluție: Ea să pîngă și eu
să povestesc mai departe despre noi doi.
— Cum v-am spus, ceea ce lupte în ea, este
incredibilul de al conștientizării. Capricioasă, in-
transigentă, lasă iremediabilă, definitivă Daph-
ne! (Nu mai boi! Mă enervezi!).

— Eu am o anomalie în loc de suflet, de aceea
e periculos să leg conversații. Ar fi un curs
stupid. Într-o vorbă, te apuci să crezi că cu-
vințile înseamnă ceva și pînă la urmă te po-
menesci vorbind despre ceea ce nu interesează
pe nimeni: despre tine. Greșala sare în ochi,
ce de lucruri mai sunt de făcut pe lume!
Conștientizarea mea cu Daphne! Stranie și con-
fortabilă, la urma urmei. Foarte potrivită
pentru meseria mea. Vin noaptea tîrziu, fumînd
de trenuri, gîrî, praf și o găsesc întotdeauna
trează. Ea, de altfel nu doarme niciodată. Cum
ar putea?

— Îmi reproșează uneori lungile mele absențe.
O întreb, dar nu pot face nimic pentru că atunci
cînd trebuie să plec și mă întorc cînd tre-
buie să mă întorc. Am o meserie și o viață ca
a ei.
— Cînd te-am furat eu pe tine, Daphne?
— Chit și e grav. Pustul dezamăgiri. Cele
două cîte subțiri din jurul gurii se string înco-
turi. Gustul adevărat al vieții l-a închis ochii. A-
măcărunele binecunoscută a aceluia gust.
— Daphne, Daphne, ce-i asta?
— Ochii închiși se string și mai tare.
— Daphne, termină cu prostiile.
— Nimic.
— Te rog.
— Pînă la urmă de la capăt! Certurile noas-
tre străvechi, reproșurile, minia, lipsa de milă
și de judecată, obosala...
— Nu există decît o soluție: Ea să pîngă și eu
să povestesc mai departe despre noi doi.
— Cum v-am spus, ceea ce lupte în ea, este
incredibilul de al conștientizării. Capricioasă, in-
transigentă, lasă iremediabilă, definitivă Daph-
ne! (Nu mai boi! Mă enervezi!).

— Eu am o anomalie în loc de suflet, de aceea
e periculos să leg conversații. Ar fi un curs
stupid. Într-o vorbă, te apuci să crezi că cu-
vințile înseamnă ceva și pînă la urmă te po-
menesci vorbind despre ceea ce nu interesează
pe nimeni: despre tine. Greșala sare în ochi,
ce de lucruri mai sunt de făcut pe lume!
Conștientizarea mea cu Daphne! Stranie și con-
fortabilă, la urma urmei. Foarte potrivită
pentru meseria mea. Vin noaptea tîrziu, fumînd
de trenuri, gîrî, praf și o găsesc întotdeauna
trează. Ea, de altfel nu doarme niciodată. Cum
ar putea?

— Îmi reproșează uneori lungile mele absențe.
O întreb, dar nu pot face nimic pentru că atunci
cînd trebuie să plec și mă întorc cînd tre-
buie să mă întorc. Am o meserie și o viață ca
a ei.
— Cînd te-am furat eu pe tine, Daphne?
— Chit și e grav. Pustul dezamăgiri. Cele
două cîte subțiri din jurul gurii se string înco-
turi. Gustul adevărat al vieții l-a închis ochii. A-
măcărunele binecunoscută a aceluia gust.
— Daphne, Daphne, ce-i asta?
— Ochii închiși se string și mai tare.
— Daphne, termină cu prostiile.
— Nimic.
— Te rog.
— Pînă la urmă de la capăt! Certurile noas-
tre străvechi, reproșurile, minia, lipsa de milă
și de judecată, obosala...
— Nu există decît o soluție: Ea să pîngă și eu
să povestesc mai departe despre noi doi.
— Cum v-am spus, ceea ce lupte în ea, este
incredibilul de al conștientizării. Capricioasă, in-
transigentă, lasă iremediabilă, definitivă Daph-
ne! (Nu mai boi! Mă enervezi!).

— Eu am o anomalie în loc de suflet, de aceea
e periculos să leg conversații. Ar fi un curs
stupid. Într-o vorbă, te apuci să crezi că cu-
vințile înseamnă ceva și pînă la urmă te po-
menesci vorbind despre ceea ce nu interesează
pe nimeni: despre tine. Greșala sare în ochi,
ce de lucruri mai sunt de făcut pe lume!
Conștientizarea mea cu Daphne! Stranie și con-
fortabilă, la urma urmei. Foarte potrivită
pentru meseria mea. Vin noaptea tîrziu, fumînd
de trenuri, gîrî, praf și o găsesc întotdeauna
trează. Ea, de altfel nu doarme niciodată. Cum
ar putea?

— Îmi reproșează uneori lungile mele absențe.
O întreb, dar nu pot face nimic pentru că atunci
cînd trebuie să plec și mă întorc cînd tre-
buie să mă întorc. Am o meserie și o viață ca
a ei.
— Cînd te-am furat eu pe tine, Daphne?
— Chit și e grav. Pustul dezamăgiri. Cele
două cîte subțiri din jurul gurii se string înco-
turi. Gustul adevărat al vieții l-a închis ochii. A-
măcărunele binecunoscută a aceluia gust.
— Daphne, Daphne, ce-i asta?
— Ochii închiși se string și mai tare.
— Daphne, termină cu prostiile.
— Nimic.
— Te rog.
— Pînă la urmă de la capăt! Certurile noas-
tre străvechi, reproșurile, minia, lipsa de milă
și de judecată, obosala...
— Nu există decît o soluție: Ea să pîngă și eu
să povestesc mai departe despre noi doi.
— Cum v-am spus, ceea ce lupte în ea, este
incredibilul de al conștientizării. Capricioasă, in-
transigentă, lasă iremediabilă, definitivă Daph-
ne! (Nu mai boi! Mă enervezi!).

— Eu am o anomalie în loc de suflet, de aceea
e periculos să leg conversații. Ar fi un curs
stupid. Într-o vorbă, te apuci să crezi că cu-
vințile înseamnă ceva și pînă la urmă te po-
menesci vorbind despre ceea ce nu interesează
pe nimeni: despre tine. Greșala sare în ochi,
ce de lucruri mai sunt de făcut pe lume!
Conștientizarea mea cu Daphne! Stranie și con-
fortabilă, la urma urmei. Foarte potrivită
pentru meseria mea. Vin noaptea tîrziu, fumînd
de trenuri, gîrî, praf și o găsesc întotdeauna
trează. Ea, de altfel nu doarme niciodată. Cum
ar putea?

— Îmi reproșează uneori lungile mele absențe.
O întreb, dar nu pot face nimic pentru că atunci
cînd trebuie să plec și mă întorc cînd tre-
buie să mă întorc. Am o meserie și o viață ca
a ei.
— Cînd te-am furat eu pe tine, Daphne?
— Chit și e grav. Pustul dezamăgiri. Cele
două cîte subțiri din jurul gurii se string înco-
turi. Gustul adevărat al vieții l-a închis ochii. A-
măcărunele binecunoscută a aceluia gust.
— Daphne, Daphne, ce-i asta?
— Ochii închiși se string și mai tare.
— Daphne, termină cu prostiile.
— Nimic.
— Te rog.
— Pînă la urmă de la capăt! Certurile noas-
tre străvechi, reproșurile, minia, lipsa de milă
și de judecată, obosala...
— Nu există decît o soluție: Ea să pîngă și eu
să povestesc mai departe despre noi doi.
— Cum v-am spus, ceea ce lupte în ea, este
incredibilul de al conștientizării. Capricioasă, in-
transigentă, lasă iremediabilă, definitivă Daph-
ne! (Nu mai boi! Mă enervezi!).

— Eu am o anomalie în loc de suflet, de aceea
e periculos să leg conversații. Ar fi un curs
stupid. Într-o vorbă, te apuci să crezi că cu-
vințile înseamnă ceva și pînă la urmă te po-
menesci vorbind despre ceea ce nu interesează
pe nimeni: despre tine. Greșala sare în ochi,
ce de lucruri mai sunt de făcut pe lume!
Conștientizarea mea cu Daphne! Stranie și con-
fortabilă, la urma urmei. Foarte potrivită
pentru meseria mea. Vin noaptea tîrziu, fumînd
de trenuri, gîrî, praf și o găsesc întotdeauna
trează. Ea, de altfel nu doarme niciodată. Cum
ar putea?

— Îmi reproșează uneori lungile mele absențe.
O întreb, dar nu pot face nimic pentru că atunci
cînd trebuie să plec și mă întorc cînd tre-
buie să mă întorc. Am o meserie și o viață ca
a ei.
— Cînd te-am furat eu pe tine, Daphne?
— Chit și e grav. Pustul dezamăgiri. Cele
două cîte subțiri din jurul gurii se string înco-
turi. Gustul adevărat al vieții l-a închis ochii. A-
măcărunele binecunoscută a aceluia gust.
— Daphne, Daphne, ce-i asta?
— Ochii închiși se string și mai tare.
— Daphne, termină cu prostiile.
— Nimic.
— Te rog.
— Pînă la urmă de la capăt! Certurile noas-
tre străvechi, reproșurile, minia, lipsa de milă
și de judecată, obosala...
— Nu există decît o soluție: Ea să pîngă și eu
să povestesc mai departe despre noi doi.
— Cum v-am spus, ceea ce lupte în ea, este
incredibilul de al conștientizării. Capricioasă, in-
transigentă, lasă iremediabilă, definitivă Daph-
ne! (Nu mai boi! Mă enervezi!).

— Eu am o anomalie în loc de suflet, de aceea
e periculos să leg conversații. Ar fi un curs
stupid. Într-o vorbă, te apuci să crezi că cu-
vințile înseamnă ceva și pînă la urmă te po-
menesci vorbind despre ceea ce nu interesează
pe nimeni: despre tine. Greșala sare în ochi,
ce de lucruri mai sunt de făcut pe lume!
Conștientizarea mea cu Daphne! Stranie și con-
fortabilă, la urma urmei. Foarte potrivită
pentru meseria mea. Vin noaptea tîrziu, fumînd
de trenuri, gîrî, praf și o găsesc întotdeauna
trează. Ea, de altfel nu doarme niciodată. Cum
ar putea?

— Îmi reproșează uneori lungile mele absențe.
O întreb, dar nu pot face nimic pentru că atunci
cînd trebuie să plec și mă întorc cînd tre-
buie să mă întorc. Am o meserie și o viață ca
a ei.
— Cînd te-am furat eu pe tine, Daphne?
— Chit și e grav. Pustul dezamăgiri. Cele
două cîte subțiri din jurul gurii se string înco-
turi. Gustul adevărat al vieții l-a închis ochii. A-
măcărunele binecunoscută a aceluia gust.
— Daphne, Daphne, ce-i asta?
— Ochii închiși se string și mai tare.
— Daphne, termină cu prostiile.
— Nimic.
— Te rog.
— Pînă la urmă de la capăt! Certurile noas-
tre străvechi, reproșurile, minia, lipsa de milă
și de judecată, obosala...
— Nu există decît o soluție: Ea să pîngă și eu
să povestesc mai departe despre noi doi.
— Cum v-am spus, ceea ce lupte în ea, este
incredibilul de al conștientizării. Capricioasă, in-
transigentă, lasă iremediabilă, definitivă Daph-
ne! (Nu mai boi! Mă enervezi!).

— Eu am o anomalie în loc de suflet, de aceea
e periculos să leg conversații. Ar fi un curs
stupid. Într-o vorbă, te apuci să crezi că cu-
vințile înseamnă ceva și pînă la urmă te po-
menesci vorbind despre ceea ce nu interesează
pe nimeni: despre tine. Greșala sare în ochi,
ce de lucruri mai sunt de făcut pe lume!
Conștientizarea mea cu Daphne! Stranie și con-
fortabilă, la urma urmei. Foarte potrivită
pentru meseria mea. Vin noaptea tîrziu, fumînd
de trenuri, gîrî, praf și o găsesc întotdeauna
trează. Ea, de altfel nu doarme niciodată. Cum
ar putea?

— Îmi reproșează uneori lungile mele absențe.
O întreb, dar nu pot face nimic pentru că atunci
cînd trebuie să plec și mă întorc cînd tre-
buie să mă întorc. Am o meserie și o viață ca
a ei.
— Cînd te-am furat eu pe tine, Daphne?
— Chit și e grav. Pustul dezamăgiri. Cele
două cîte subțiri din jurul gurii se string înco-
turi. Gustul adevărat al vieții l-a închis ochii. A-
măcărunele binecunoscută a aceluia gust.
— Daphne, Daphne, ce-i asta?
— Ochii închiși se string și mai tare.
— Daphne, termină cu prostiile.
— Nimic.
— Te rog.
— Pînă la urmă de la capăt! Certurile noas-
tre străvechi, reproșurile, minia, lipsa de milă
și de judecată, obosala...
— Nu există decît o soluție: Ea să pîngă și eu
să povestesc mai departe despre noi doi.
— Cum v-am spus, ceea ce lupte în ea, este
incredibilul de al conștientizării. Capricioasă, in-
transigentă, lasă iremediabilă, definitivă Daph-
ne! (Nu mai boi! Mă enervezi!).

— Eu am o anomalie în loc de suflet, de aceea
e periculos să leg conversații. Ar fi un curs
stupid. Într-o vorbă, te apuci să crezi că cu-
vințile înseamnă ceva și pînă la urmă te po-
menesci vorbind despre ceea ce nu interesează
pe nimeni: despre tine. Greșala sare în ochi,
ce de lucruri mai sunt de făcut pe lume!
Conștientizarea mea cu Daphne! Stranie și con-
fortabilă, la urma urmei. Foarte potrivită
pentru meseria mea. Vin noaptea tîrziu, fumînd
de trenuri, gîrî, praf și o găsesc întotdeauna
trează. Ea, de altfel nu doarme niciodată. Cum
ar putea?

— Îmi reproșează uneori lungile mele absențe.
O întreb, dar nu pot face nimic pentru că atunci
cînd trebuie să plec și mă întorc cînd tre-
buie să mă întorc. Am o meserie și o viață ca
a ei.
— Cînd te-am furat eu pe tine, Daphne?
— Chit și e grav. Pustul dezamăgiri. Cele
două cîte subțiri din jurul gurii se string înco-
turi. Gustul adevărat al vieții l-a închis ochii. A-
măcărunele binecunoscută a aceluia gust.
— Daphne, Daphne, ce-i asta?
— Ochii închiși se string și mai tare.
— Daphne, termină cu prostiile.
— Nimic.
— Te rog.
— Pînă la urmă de la capăt! Certurile noas-
tre străvechi, reproșurile, minia, lipsa de milă
și de judecată, obosala...
— Nu există decît o soluție: Ea să pîngă și eu
să povestesc mai departe despre noi doi.
— Cum v-am spus, ceea ce lupte în ea, este
incredibilul de al conștientizării. Capricioasă, in-
transigentă, lasă iremediabilă, definitivă Daph-
ne! (Nu mai boi! Mă enervezi!).

— Eu am o anomalie în loc de suflet, de aceea
e periculos să leg conversații. Ar fi un curs
stupid. Într-o vorbă, te apuci să crezi că cu-
vințile înseamnă ceva și pînă la urmă te po-
menesci vorbind despre ceea ce nu interesează
pe nimeni: despre tine. Greșala sare în ochi,
ce de lucruri mai sunt de făcut pe lume!
Conștientizarea mea cu Daphne! Stranie și con-
fortabilă, la urma urmei. Foarte potrivită
pentru meseria mea. Vin noaptea tîrziu, fumînd
de trenuri, gîrî, praf și o găsesc întotdeauna
trează. Ea, de altfel nu doarme niciodată. Cum
ar putea?

— Îmi reproșează uneori lungile mele absențe.
O întreb, dar nu pot face nimic pentru că atunci
cînd trebuie să plec și mă întorc cînd tre-
buie să mă întorc. Am o meserie și o viață ca
a ei.
— Cînd te-am furat eu pe tine, Daphne?
— Chit și e grav. Pustul dezamăgiri. Cele
două cîte subțiri din jurul gurii se string înco-
turi. Gustul adevărat al vieții l-a închis ochii. A-
măcărunele binecunoscută a aceluia gust.
— Daphne, Daphne, ce-i asta?
— Ochii închiși se string și mai tare.
— Daphne, termină cu prostiile.
— Nimic.
— Te rog.
— Pînă la urmă de la capăt! Certurile noas-
tre străvechi, reproșurile, minia, lipsa de milă
și de judecată, obosala...
— Nu există decît o soluție: Ea să pîngă și eu
să povestesc mai departe despre noi doi.
— Cum v-am spus, ceea ce lupte în ea, este
incredibilul de al conștientizării. Capricioasă, in-
transigentă, lasă iremediabilă, definitivă Daph-
ne! (Nu mai boi! Mă enervezi!).

— Eu am o anomalie în loc de suflet, de aceea
e periculos să leg conversații. Ar fi un curs
stupid. Într-o vorbă, te apuci să crezi că cu-
vințile înseamnă ceva și pînă la urmă te po-
menesci vorbind despre ceea ce nu interesează
pe nimeni: despre tine. Greșala sare în ochi,
ce de lucruri mai sunt de făcut pe lume!
Conștientizarea mea cu Daphne! Stranie și con-
fortabilă, la urma urmei. Foarte potrivită
pentru meseria mea. Vin noaptea tîrziu, fumînd
de trenuri, gîrî, praf și o găsesc întotdeauna
trează. Ea, de altfel nu doarme niciodată. Cum
ar putea?

o haină. Doi deodată nu pot intra în ea. Cine
a încercat a surziti.
(Daphne, pentru numele lui dumnezeu, nu mai
sughița în halul asta!... Am ceva de formulat,
exprimat, demonstrat! Taci, da?... Mersi...)
Deci, cine a încercat a surziti. Am și acum ci-
teva iubite de pe vremuri, astăzi sunt toate
puțin surde. Au încercat să intre în haina cu
pricina după prostul obicei de a iubi prin efrac-
țiune. Mă rog, un timp era bine, era cald, nă-
duseam frumos, ne mai ajuta și peisajul, ne în-
chisusem că nici de vîzduh nu mai aveam ne-
voie